

פרשת קרוז התשע"ו

adk1010@gmail.com

הרב ארי דוד קאהן

1. במדבר פרק טז,

(א) ויִקַּח לְנֹרַח בְּוִיצְהָר בְּוִקְהָת בְּוִלְגֵי וּדְתָו וְאֶבְיָרָם בְּנֵי אֶלְיָאָב וְאוֹן בְּוִפְלַת בְּנֵי רְאוּבֵן: (ב) וַיִּקְלְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאַנְשֵׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם נְשִׂאֵי עֲדָה קִרְאֵי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם: (ג) וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם קִדְּשִׁים וּבְתוֹכְכֶם ה' וּמִדוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהַל ה': (ד) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: (ה) וַיְדַבֵּר אֶל־לְנֹרַח וְאֶל־כָּל־עַדְתּוֹ לֵאמֹר בְּקֹר וַיִּדַע ה' אֶת־אֲשֶׁר־לּוֹ וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַרְבוּ יִקְרִיב אֵלָיו: (ו) זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחְתּוֹת קָרַח וְכָל־עַדְתּוֹ: (ז) וַתָּנוּ בְּהוֹן אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶן קִטְרֹת לִפְנֵי ה' מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר ה' הוּא הַקְּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי לְוִי: (ח) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח שְׂמַע־נָא בְנֵי לְוִי: (ט) הַמַּעֲט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עַבְדָּת מִשְׁכַּן ה' וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם: (י) וַיִּקְרַב אֲתָהּ וְאֶת־כָּל־אֲחֵיהּ בְּנֵי־לְוִי אֲתָהּ וּבִקְשַׁתֶּם גַּם־פְּהִיגָה: (יא) לָכֵן אַתְּהָ וְכָל־עַדְתָּהּ הַנֹּעֲדִים עַל־ה' וְאַהֲרֹן מִה־הוּא כִּי תִלְוֵנוּ עֲלֵינוּ: (יב) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקַרְא לְדָתָו וְלֶאבְיָרָם בְּנֵי אֶלְיָאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה: (יג) הַמַּעֲט כִּי הָעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זִבְת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְר עֲלֵינוּ גַם־הַשְׁתַּרְר: (יד) אֲף לֹא אֶל־אֶרֶץ זִבְת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִבְיָאתָנוּ וַתִּמְוֵלָנוּ וַתַּחַלֵּנוּ נַחֲלַת שְׂדֵה וְכַרְם הַעֲיִי הָאֲנָשִׁים הַהֵם תִּבְנֶה לֹא נַעֲלֶה: (טו) וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־ה' אֶל־תִּתֵּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אַחַד מֵהֶם נִשְׂאָתִי וְלֹא הִרְעִיתִי אֶת־אֲחֵד מֵהֶם: (טז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־לְנֹרַח אַתְּהָ וְכָל־עַדְתָּהּ הֵיוּ לִפְנֵי ה' אַתְּהָ וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר: (יז) וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחַתָּתוֹ וַיִּנְתְּמוּ עֲלֵיהֶם קִטְרֹת וְהַקְרִיבָתֶם לִפְנֵי ה' אִישׁ מִחַתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם מִחַתָּת וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחַתָּתוֹ: (יח) וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם קִטְרֹת וַיַּעֲמְדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: (יט) וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּבְרָא כְּבוֹד־ה' אֶל־כָּל־הָעֵדָה: פ (כ) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: (כא) הַבְּדִלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלֶה אֹתָם כִּרְגֵעַ: (כב) וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל־בְּשָׂר הָאִישׁ אַחַד יִחַטָּא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: פ (כג) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כד) דַּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הָעֲלוּ מִסִּבִּיב לְמִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָו וְאַבְיָרָם: (כה) וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל־דָּתָו וְאַבְיָרָם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כו) וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְעוּ בְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פְּוִתִּסְפוּ בְכָל־חַטָּאתָם: (כז) וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָו וְאַבְיָרָם מִסִּבִּיב וּדְתָו וְאַבְיָרָם יָצְאוּ נֹצְבִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וַיִּנְשִׂיָהֶם וַיִּבְנִיָהֶם וְטָפָם: (כח) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תִּדְעוּן כִּי־ה' שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלְּבָי: (כט) אִם־כָּמוֹת כָּל־הָאָדָם יִמְתּוּן אֵלֶּה וַיִּפְקְדוּ כָל־הָאָדָם יִפְקְדוּ עֲלֵיהֶם לֹא ה' שְׁלַחְנִי: (ל) וְאִם־כִּרְיָאָה יִבְרָא ה' וַיִּפְצְתָה הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וַיִּבְלַעָה אֹתָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּם כִּי נֹאצּוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־ה': (לא) וַיְהִי כְכֹלְתוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: (לב) וַתִּפְתַּח הָאֶרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בִּתְיָהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְנֹרַח וְאֶת כָּל־הַרְכוּשׁ: (לג) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאֶרֶץ וַיִּאבְדּוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל: (לד) וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקִלְמָם כִּי אָמְרוּ פִּוִּתְבְּלַעְנוּ הָאֶרֶץ: (לה) וְאִשׁ יָצְאָה מֵאֵת ה' וַתֹּאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקְּטָרֹת: פ

2. שמות פרק ו, טז-כב

(טז) וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־לוֹי לְתַלְדוֹתָם גִּרְשׁוֹן וַיִּקְהָת וּמְרָרִי וּשְׁנִי חֲנִי לְוִי שִׁבְעָה וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שְׁנֵה: (יז) בְּנֵי גִרְשׁוֹן לְבָנֵי וְשִׁמְעִי לְמִשְׁפַּחְתָּם: (יח) וּבְנֵי קָהָת עֲמָרָם וַיִּצְהָר וְחִכְרוֹן וְעִזִּיאֵל וּשְׁנֵי חֲנִי

קָהָת שָׁלַשׁ וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה: (יט) וּבְגֵי מְרָרִי מִחֲלֵי וּמוֹשֵׁי אֶלֶּה מְשַׁפָּחֹת הַלְוִי לְתִלְדוֹתָם: (כ) וַיִּקַּח עִמָּרָם אֶת־יֹכְבֵד דָּדָתוֹ לֹו לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לֹו אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וּשְׁנֵי חֲנִי עִמָּרָם שִׁבְעַ וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה: (כא) וּבְגֵי יִצְהָר קָרַח וְנֹפֶג וְזַכְרִי: (כב) וּבְגֵי עֲזִיזָאֵל מִיִּשְׂאֵל וְאֶלְצָפָן וְסֹתְרִי:

3. במדבר רבה (וילנא) פרשת קרח פרשה יח:ג

ויקח קרח מה כתיב למעלה מן הענין (במדבר טו) ועשו להם **ציצית** קפץ קרח ואמר למשה טלית שכולה תכלת מהו שתהא פטורה מן הציצית א"ל חייבת בציצית א"ל קרח טלית שכולה תכלת אין פוטרת עצמה ארבע חוטין פוטרות אותה, בית מלא ספרים מהו שיהא פטור מן **המזוזה** אמר לו חייב במזוזה א"ל כל התורה כולה רע"ה פרשיות אינה פוטרת את הבית פרשה אחת שבמזוזה פוטרת את הבית אמר לו דברים אלו לא נצטוית עליהן ומלבך אתה בודאן הה"ד ויקח קרח אין ויקח אלא לשון פליגא שלבו לקחו וכענין שנאמר (איוב טו) מה יקחך לבך

4. כתר יונתן במדבר פרשת קרח פרק טז פסוק א

ויקח טליתו שכולה תכלת קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן:

5. רש"י במדבר פרשת קרח פרק טז פסוק א

ודתן ואבירם - בשביל שהיה שבט ראובן שרוי בחנייתם תימנה, שכן לקהת ובניו החונים תימנה, נשתתפו עם קרח במחלוקתו, אוי לרשע אוי לשכנו. ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדבור. אמר קרח, אחי אבא ארבעה היו, שנאמר (שמות ו. יח) ובני קהת וגו'. עמרם הבכור נטלו שני בניו גדולה, אחד מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי ליטול את השניה, לא אני שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם, הריני חולק עליו ומבטל את דבריו. מה עשה, עמד וכנס מאתים חמישים ראשי סנהדראות, רובן משבט ראובן שכיניו, והם אליצור בן שדיאור וחביריו וכיוצא בו, שנאמר נשיאי עדה קריאי מועד, ולהלן הוא אומר (במדבר א. טו) אלה קרואי העדה, והלבישן טליתות שכולן תכלת. באו ועמדו לפני משה. אמרו לו טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה. אמר להם חייבת. התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה:

6. אבן עזרא במדבר פרשת קרח פרק טז פסוק א

ויקח קרח זה הדבר היה במדבר סיני כאשר נתחלפו הבכורים ונבדלו הלויים, כי חשבו ישראל ש**משה** אדונינו עשה מדעתו לתת גדולה לאחיו, גם לבני קהת שהם קרובים אליו, ולכל בני לוי שהם ממשפחתו. והלויים קשרו עליו, בעבור היותם נתונים לאהרן ולבניו. וקשר דתן ואבירם, בעבר שהסיר הבכורה מראובן אביהם ונתנה ליוסף, אולי חשדוהו בעבור יהושע משרתו. גם קרח בכור היה, כי כן כתוב: ודגל ראובן חונה בנגב (במדבר ב. י'). וקרח בנגב המשכן, כי הוא מבני קהת (במדבר ג. כט). ואלה נשיאי העדה היו בכורים, והם היו מקריבים את העולות, על כן לקחו מחתות. והראיה על זה הפירוש: מופת המטה, שראו כל ישראל כי השם בחר שבט לוי תחת הבכורים. על כן כתוב ותכל תלונתם (במדבר יז. כה). כי התלונה על זה היתה. גם אמר משה כי לא מלבי (כח), בעבור שחשדוהו, כי מלבו עשה, ועוד לא ד' שלחני (כט) **בשליחות הזה**, כי כבר האמינו בו כל ישראל, ועוד ראיה גמורה, כי כל העדה כלם קדושים. וזה רמז לבכורים שהם קדושים, כי כן כתוב **קדש לי כל בכור** (שמות יג. ב), והם היו הכהנים הנגשים אל ד' (שם יט. כב) והם עיקר כל העדה. ...

7. רמב"ן במדבר פרשת קרח טז פסוק א

... וזה מדעתו של רבי אברהם שהוא אומר במקומות רבים אין מוקדם ומאוחר בתורה לרצונו. וכבר כתבתי (לעיל ט א) כי על דעתי כל התורה כסדר זולתי במקום אשר יפרש הכתוב ההקדמה והאחר, וגם שם לצורך ענין ולטעם נכון, אבל היה הדבר הזה במדבר פארן בקדש ברנע אחר מעשה המרגלים: והנכון בדרש, שכעס קרח על נשיאות אלצפן כמאמר רבותינו (תנחומא סרח א) וקנא גם באהרן כמו שנאמר ובקשתם גם כהונה (פסוק י). ונמשכו דתן ואבירם עמו, ולא על הבכורה, כי יעקב אביהם הוא אשר נטלה מראובן ונתנה ליוסף, אבל גם הם אמרו טענתם, להמיתנו במדבר (פסוק יג). ולא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו (פסוק יד). והנה ישראל בהיותם במדבר סיני לא אירע להם שום רעה, כי גם בדבר העגל שהיה החטא גדול ומפורסם היו המתים מועטים, ונצלו בתפלתו של משה שהתנפל עליהם ארבעים יום וארבעים לילה. והנה היו אוהבים אותו כנפשם ושומעים אליו, ואלו היה אדם מורד על משה בזמן ההוא היה העם סוקלים אותו, ולכן סבל קרח גדולת אהרן וסבלו הבכורים מעלת הלויים וכל מעשיו של משה. אבל כבואם אל מדבר פארן ונשרפו באש תבערה ומתו בקברות התאוה רבים, וכאשר חטאו במרגלים לא התפלל משה עליהם ולא בטלה הגזרה מהם, ומתו נשיאי כל השבטים במגפה לפני ה', ונגזר על כל העם שיתמו במדבר ושם ימותו, אז היתה נפש כל העם מרה והיו אומרים בלבם כי יבואו להם בדברי משה תקלות, ואז מצא קרח מקום לחלוק על מעשיו וחשב כי ישמעו אליו העם. וזה טעם "להמיתנו במדבר", אמרו הנה הבאת אותנו אל המקום הזה ולא קיימת בנו מה שנדרת לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש כי לא נתת לנו נחלה כלל, אבל נמות במדבר ונהיה כלים שם, כי גם זרענו לא יצאו מן המדבר לעולם, ויבטל מן הבנים מה שנדרת להם כאשר נתבטל מן האבות. וזה טעם תלונתם הנה במקום הזה אחר גזרת המרגלים מיד. והקרוב, כי היו אלה הנקהלים כולם בכורות כי על כן חרה להם על הכהונה, ולכך אמר להם משה שיקחו מחתות כמנהגם הראשון ויתגלה הדבר אם יבחר השם בהם או בכהנים:

8. במדבר פרק כו, ז-יא

(ז) אֵלֶּה מִשְׁפָּחַת קְרָאֻבְגִּי וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (ח) וּבְגִי פְלֹא אֶלְיָאָב: (ט) וּבְגִי אֶלְיָאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאַבְיָרָם הוּא־דָתָן וְאַבְיָרָם קְרִיאֵי הָעֵדָה אֲשֶׁר הֵצִי עַל-מִשָּׁה וְעַל-אַהֲרֹן בְּעֵדַת-קֶרַח בְּהַצְתָּם עַל-יְהוָה: (י) וּתְפִתַּח הָאָרֶץ אֶת-פִּיָּהּ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֹת-קֶרַח בְּמֹת הָעֵדָה בְּאֶכֶל הָאֵשׁ אֵת חַמְשִׁים וּמְאַתָּים אִישׁ וַיְהִי לְגַס: (יא) וּבְגִי-קֶרַח לֹא-יָמָתוּ: ט

9. רש"י במדבר פרשת פינחס פרק כו פסוק ט

בהצתם - את העם על ה':

10. במדבר פרק כז, ג

(ג) אָבִינוּ מֵת בְּמִדְבָּר וְהוּא לֹא-הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעֲדִים עַל-יְהוָה בְּעֵדַת-קֶרַח כִּי-בְחָטְאוּ מֵת וּבְגִים לֹא-הָיוּ לוֹ:

11. כתר יונתן במדבר פרשת פינחס פרק כז פסוק ג

(ג) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה שהתרעמו ונועדו למרוד על יי בעדתו של קרח כי בחטאו מת ולא החטיא לאחרים ובנים זכרים לא היו לו:

12. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קי עמוד א

איתתיה דקרח אמרה ליה, תזי מאי קעביד משה! איהו הוה מלכא, לאחיה, שויןא פהנא רבא, לבני אחיה שויהו סגני דכהנא. אי אתיא תרומה, אמר, תיהוי לפהן. אי אתו מעשר, דשקליתו אתו, אמר, קבו חז מעשרה לפהן. ועוד - דגייז ליה למזיכו, ומיטלל לכו פי פופתא - עינא יתב במזיכו. אמר לה, הא איהו, נמי קא עביד. אמרה ליה, פיון דכולהו רבותא [דידיה], אמר איהו

נְמִי, (שופטים טז) "תַּמְלֵת נַפְשֵׁי עַם פְּלִשְׁתִּים". וְעוֹד, דִּקְאָמַר לְכוּ עֲבָדֵיתוּ תַּכְלָתָא; אִי סַלְקָא דְעֵתָא, תַּכְלָתָא חֲשִׁיבָא מְצוּהָ, אֲפִיק גְּלִימֵי דְתַכְלָתָא, פְּסִינְהוּ לְכוּלְהוּ מְתִיבְתָּא. הִינְנו דְּכַתִּיב, (משלי יד) "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה" - זו אֲשֶׁתוֹ שֶׁל אוֹן בֶּן פֶּלֶת, "וְאִנּוּלַת בְּיָדֶיהָ תִּהְרָסְנוּ" - זו אֲשֶׁתוֹ שֶׁל קִרְחַ: "וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֶשֶׁה, וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמָשִׁים וּמֵאֵתָיִם" (במדבר טז) - מְיוֹחָדִים שְׁבַעֲדָה. "קִרְאֵי מוֹעֵד" - שְׁהִיּוּ יוֹדְעִים לְעֵבֶר שְׁנַיִם וְלִקְבַע חֲדָשִׁים. "אֲנָשֵׁי שֵׁם" - שְׁהִיָּה לְהֵם שֵׁם בְּכָל הָעוֹלָם. "וַיִּשְׁמַע מֶשֶׁה וַיִּפֹּל עַל פָּנָיו", מַה שְׁמוּעָה שָׁמַע? אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי, אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, שְׁחָשְׁדוּהוּ מֵאֲשֶׁת - אִישׁ, שְׁנֵאָמַר, (תהלים קו) "וַיִּקְנְאוּ לְמִשְׁה בַּמִּחְנָה", אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי, יִצְחָק, מִלְּמַד, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד קָנְא אֶת אֲשֶׁתוֹ מִמִּשְׁה, שְׁנֵאָמַר, (שמות לג) "וַיִּמְשָׁה יִצְחָק אֶת הָאֵהָל וַיִּטָּה לוֹ מִחוּץ לַמִּחְנָה".

13. תהלים פרק קו, טז-יז

(טז) וַיִּקְנְאוּ לְמִשְׁה בַּמִּחְנָה לְאַהֲרֹן קְדוֹשׁ ה': (יז) תִּפְתַּח-אֲרָץ וּתִבְלַע דָּתוֹ וְתִכַּסַּס עַל-עֲצַת אַבְיָרָם:

14. שמות פרק לג פסוק ז

וַיִּמְשָׁה יִצְחָק אֶת-הָאֵהָל וַיִּטָּה-לוֹ מִחוּץ לַמִּחְנָה הַרְחֵק מִן-הַמִּחְנָה וַקְרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל-מִבְקֵשׁ ה' יֵצֵא אֵלָיו אֵהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר מִחוּץ לַמִּחְנָה:

15. במדבר פרק טו, לז-לט

(לז) וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (לח) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לְהֵם צִיצִית עַל-כַּפְּיָם בְּגָדֵיהֶם לְדַרְתָּם וַנִּתְּנוּ עַל- צִיצִית הַכֹּהֵן פֶּתִיל תַּכְלֵת: (לט) וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַיִּזְכַּרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת ה' וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְלֹא-תִתְּוּרוּ אֶתְרֵי לְבַבְכֶם וְאֶתְרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אֲתֵם זְנִיִם אֶתְרֵיהֶם:

16. מרגליות הים תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קי עמוד א אות ה'

האי קרא במעשה עגל כתיב וכתוב באמה"צ כלפי שלא רצו הנשים לעשות רצון בעליהן וליתן נזמיהן לעגל (ע' מגילה כ:). קינא כל אחד את אשתו לומר שהיא שומעת למשה יותר מאשר לבעלה.

17. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קט עמוד ב

אמר רב, אוֹן בֶּן פֶּלֶת - אֲשֶׁתוֹ הִצִּילָתוּ. אָמַרְהָ לֵיהּ, מַאי נִפְקָא לָךְ מִינָהּ, אִי מֵר רַבָּה - אֲנָתָּ תִּלְמִידָא. אֵתָה תִּשְׂאֵר תִּלְמִיד וְאִי מֵר רַבָּה - אֲנָתָּ תִּלְמִידָא. אָמַר לָהּ, מַה אָעִיבִיד? הֲוֹאֵי בְּעֵצָה, וְאֲשִׁתְּבַעֵי לִי בְּהַדְרִיָּהוּ! וְנִשְׁבַּעְתִּי שְׂאֵלְךְ עִמָּהּ אָמַרְהָ לֵיהּ, יְדַעְנָא, דְּכוּלָּהּ כְּנִישְׁתָּא, קְדִישְׁתָּא נִינְהוּ, יוֹדַעַת אֲנִי שְׂכָל אֲנָשֵׁי הָעוֹדָה קְדוּשִׁים דְּכַתִּיב, (במדבר טז) "כִּי כָל הָעֵדָה פָּלַם קְדָשִׁים". אָמַרְהָ לֵיהּ, תוּב, שְׁבַב דְּאָנְא מְצִילָנָא לָךְ. כִּי אֲנִי אֲצִיל אוֹתָךְ אֲשִׁיקִיתִיָּה חֲמָרָא הַשְׁקָתָה אוֹתוֹ יוֹן, וְאֶרְוִיתִיָּה עַד שְׁנִשְׁתַּכֵּר, וְאֶגְנִיתִיָּה גְּוָאֵי וְהִשְׁכִּיבָה אוֹתוֹ. אוֹתָבָה עַל בְּכָא, יִשְׁבָּה הִיא בִּפְתַח הָאוּהָל (דף קי עמוד א) וְסִתְרָתָהּ לְמִזְנֶה, וְסִתְרָהּ אֵת שַׁעֲרָה, כָּל דְּאֵתָא, כָּל מִי שְׁבָא לְקִרְוֹא לֵאוֹן בֶּן פֶּלֶת חֲזִינִיהּ, רֵאָה הָדָר וְחֹזֵר. אֲדַהֲכִי וְהֲכִי - אֲבָלְעוּ לָהּ.

18. רמב"ן במדבר פרשת קרח טז פסוק ה

(ה)...והנה משה מעצמו חשב המחשבה הזאת ורצה בקטרת יותר משאר קרבנות. כי ראה כבר בנדב ואביהוא כי בהקריבם קטרת זרה לפני ה' נשרפון, והתיר לאהרן להקטיר אותה לצורך השעה, או שהיתה קטרת הבקר שהקטיר בהעלותו את הנרות כמשפט, ובטח משה כי השם מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים. ויש אומרים, כי וישמע משה ויפול על פניו, לדרוש את השם לדעת מה יעשה, ואז נאמר לו בקר ויודע ה' וגו', ולא נזכר זה רק בספור משה לעם, ... ודעתי בזה ובמה שאמר לאהרן (להלן יז יא) קח את המחתה ושים קטרת, שהיתה עליו יד ה' בהם והוא הנקרא רוח הקדש, ... כי משה רבינו בכל ביתו נאמן הוא, כאשר פירשתי ענין הבית (שמות לג יט) והזכרתיו פעמים רבות, ומפני שאינו מדרך נבואתו של משה לא הזכיר בהן דבר ה':